

Marie Ludikarová

Osmdesátiletá žena, matka dvou dcer, babička čtyř vnuků, tří pravnoučat a nyní vdova. Narodila se na venkově v jižních Čechách v době, která drobným zemědělcům nepřála. Je empatická, spokojená se svým životem, fyzicky a duševně svěží. Studuje Univerzitu třetího věku.

Rané dětství

Dětství prožívala v jihočeské vesnici v zemědělské rodině. Pracovních příležitostí tehdy na venkově mnoho nebylo. Oba její rodiče pracovali v lese od rána do večera a už v předškolním věku často zůstávala doma sama. Vzpomíná, jak si s loučkami dřeva zabalenými v hadříku hrávala. „Nahrazovaly mi panenky a krabice od bot a s provlečeným provázkem posloužily jako kočárek. Ve čtyřech letech mě maminka brala s sebou na krmení. Tam mě vozila na trakaři a zpátky jsem při ní musela utíkat. Abych jí stačila, chytla jsem jednou neopatrně kosu za násadu. Kosa náhle vyjela a já jsem upadla na její ostří. Zranila jsem si nohu a vzhledem k úrovni tehdejší zdravotní péče mám dodnes zdravotní handicap a nemohu se bez opory postavit na patu.

Naše rodina si nežila nijak nad poměry. V období začínající hospodářské krize otec pronajal usedlost i s polnostmi a přijal práci u firmy „Zátka“. Rozvážel a prodával limonády v regionu Veselí nad Lužnicí. Když jsem začala chodit do školy, do Veselí jsme se přestěhovali. Zvyknout si na nové prostředí a velký kolektiv dětí ve škole nebylo jednoduché. Vzpomínám si, jak to bylo těžké.

Život v protektorátu

Také válečná léta v protektorátu nebyla pro naši rodinu, jako pro mnohé další, jednoduchá. Bylo málo jídla a ošacení, vše bylo na příděl. V zemědělství byl u jednotlivých hospodářů prováděn přesný a detailní soupis veškerého zvířectva a nařízeno pravidelné odvádění dávek masa a mléka. Za nesplnění nebo neprihlášení jakéhokoliv kusu dobytka byli lidé mnohdy zatýkáni a vězněni.

Vyučování ve škole probíhalo jedenkrát týdně v Husitské kapli v hospodě a učitelé nám ukládali domácí úkoly i na dny, kdy se výuka nekonala. Oproti mým spolužákům jsem na zábavu a dětské hry mnoho času neměla. Rodiče byli přísní, uznávali jen domácí úkoly a práci v domácnosti. Přes všechny útrapy a svízele, které jsem překonávala, vzpomínám na dětská léta i rodiče s vděčností a láskou.

Správné rozhodnutí

Po skončení povinné školní docházky jsem nastoupila na Vyšší školu sociálně zdravotní s maturitou v Českých Budějovicích. Rozhodnutí studovat na škole, která mi dala zdravotně sociální vzdělání, bylo správné. Škola mi dala vědomosti a život v ní mi umožnil cíleně pomáhat druhým. Profesní dráhu jsem zahájila v “ Poradně pro matku a dítě“, při práci na klinice a v „terénu“ při návštěvách v rodinách. Poznala jsem detailně tehdejší způsob života lidí včetně výchovy jejich dětí ve městě i na venkově. Zažila jsem reorganizaci zdravotnictví a

v temných padesátých letech i práci na rizikových pracovištích se značným výskytem tuberkulózy (TBC). Pracovala jsem oddaně a vždy zodpovědně, nikdy však na úkor rodiny.

Vážné onemocnění

Vybavuji si jasně rok 1942. Onemocněla jsem infekčním záškrtem a léčila se v nemocnici. Život mi zachránily dvě transfúze krve od otce. Osmiletou dívku, která ležela se mnou na pokoji, už lékaři zachránit nedokázali. Následkem onemocnění došlo k postižení měkkého patra, které způsobilo, že jsem nemohla správně mluvit. K tomu jsem měla ještě poškozený zrak. Rekonvalescence trvala dlouho a byla značně komplikovaná.

Studium ve třetím věku

Po odchodu do důchodu jsem se vrátila do školy a začala studovat na Zdravotně sociální fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích Univerzitu třetího věku (UTA). Již dvacet let tam získávám poznatky z oblasti péče o člověka a jeho zdraví. Chodím na výběrové přednášky, zapojuji se do diskusí a projektových aktivit. V rámci programu „Grundtvig“ jsem se zajímala o životní styl Evropanů a prostor, který společně sdílejí.

Studium mi dává životodárnou sílu i ve třetím věku.

Životní krédo

Rozšiřuj si své zájmy, poznávej nové věci, hledej v životě moudré přátele a studuj.

Marie Řeháková